

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
FACTORS AFFECTING REAL LIFE ENGLISH ONE ACHIEVEMENT AMONG
VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS STUDYING TRADE AND
INDUSTRY AT COLLEGES IN BANGKOK UNDER THE AUTHORITY
OF THE VOCATIONAL EDUCATION COMMISSION

Corresponding author¹,
nootpinkaw@gmail.com¹

รสรินทร์ ปิ่นแก้ว¹ และ ภาณุวัฒน์ ศิรินุพงษ์²
Rosalin Pinkaew¹ and Panuwat Sirinupong²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประชากรเป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งแบ่งตามขนาด โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจากการใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane จำนวน 312 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.973 และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) และตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_9) โดยตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้ร้อยละ 57.30 และสามารถสร้างเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

¹ นิสิตสาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² ภาควิชาอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the factors affecting Real Life English one achievement levels among vocational certificate students studying trade and industry in colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission. The samples consisted of second year vocational certificate students studying trade and industry in the 2016 academic year in three different sized vocational colleges. The method of stratified random sampling was used for all three hundred and twelve students. The instrument was a questionnaire about students, teachers and variables including environmental factors. The reliability of the questionnaire was 0.793, using stepwise multiple regression analysis. The results of the study found that the factors affecting the Real Life English one achievement of vocational certificate students studying trade and industry at colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission, with a statistical significance at .05 and was comprised of four variables: Readiness of students (X_3) Teacher's preparation of teaching (X_7) Accepting the opinions of the students (X_8) and Teacher's knowledge and understanding of the subject (X_5). The four variables explained 57.30% of the variability of Real Life English one achievement. The equations predicting Real Life English one achievement of vocational certificate students studying trade and industry at colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission. It has been presented in the form of raw scores and standard scores, as follows:

In the form of raw scores:

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

In the form of standard scores:

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

Keywords : English Achievement, Vocational Certificate Students

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก เนื่องด้วยข้อมูลข่าวสารต่างๆ ถูกเขียนและแปลเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี สามารถเข้าถึงข้อมูลและรับรู้ข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ฉับไว ทันต่อสถานการณ์ ประกอบกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน หรือ AEC เพื่อที่จะให้มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกันของ 10 ประเทศในภูมิภาคนี้ ได้กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เพราะภาษาอังกฤษมีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่งในการเจรจาต่อรองทางการค้า และประกอบอาชีพให้มีประสิทธิภาพ

แม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญต่อประเทศ และเป็นตัวชี้วัดขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศ (The Federation of Thai Industries. 2015) แต่จากรายงานความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (National Competitiveness) หรือ “World Competitiveness Yearbook 2012” ของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาการจัดการหรือ International Institute for Management Development (IMD) ที่นำเสนอผลการจัดอันดับขีดความสามารถทางการแข่งขันของแต่ละประเทศโดยการเปรียบเทียบขององค์ประกอบ 4 ปัจจัยหลัก คือ 1) ด้านศักยภาพเศรษฐกิจ 2) ด้านประสิทธิภาพของรัฐ 3) ด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ และ 4) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่าอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในปัจจุบันหลักด้านโครงสร้างพื้นฐานถูกลดอันดับลงจากปีที่ผ่านมา เป็นอันดับที่ 52 จาก 59 ประเทศ เมื่อวิเคราะห์สมรรถนะทางการศึกษาในด้านต่างๆ กับประเทศในภูมิภาคเอเชียปรากฏว่าประเทศไทยอยู่อันดับท้ายๆ ในทุกด้าน โดยเฉพาะทักษะทางด้านภาษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการ อยู่อันดับที่ 43 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดจากการสอบวัดความรู้ TOEFL (Schwab, Klaus; & Sala-i-Martin, Xavier. 2555)

และจากผลการศึกษาของธนาคารโลก ในปี 2555 ระบุว่าประเทศไทยต้องเร่งพัฒนามาตรฐานแรงงานเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนฐานความรู้และนวัตกรรม โดยดัชนีเศรษฐกิจบนฐานความรู้ (Knowledge Economy Index : KEI) ของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่าง 132 ประเทศ พบว่าปรับตัวลดลงในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาจากอันดับ 54 ในปี 2543 เป็นอันดับ 63 ในปี 2552 โดยสาเหตุหลักมาจากปัจจัยการศึกษาและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (The Quality Learning Foundation. 2014 online) สอดคล้องกับรายงานของสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ พบว่าพนักงานมีความรู้ภาษาอังกฤษอ่อนและอ่อนมาก ในส่วนของพนักงานก็ระบุถึงปัญหาด้านทักษะที่ต้องการพัฒนา คือ ทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ (Thailand Productivity Institute. 2015 online)

การเรียนรู้ด้านภาษาตามแนวคิดของ Willkins (Willkins. 1974 cited by Rawiwan Srikramkrun. 1996: 1-4) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) การเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Language Acquisition) และ 2) การเรียนรู้ภาษาจากการเรียน (Language Learning) เนื่องด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาหลักของคนไทย ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยต้องได้รับการเรียนรู้จากโรงเรียน ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษาผู้ซึ่งจะก้าวเข้าไปสู่ตลาดแรงงานเพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างดี เห็นได้จากในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ได้กำหนดให้นักเรียนเรียนวิชาในหมวดวิชาทักษะชีวิต 22 หน่วยกิต ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 จัดอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศในหมวดวิชาทักษะชีวิต ที่นักเรียนอาชีวศึกษาทุกคนต้องเรียนไม่ต่ำกว่า 6 หน่วยกิต โดยจุดประสงค์ของหมวดวิชาทักษะชีวิต เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งสถานศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศ

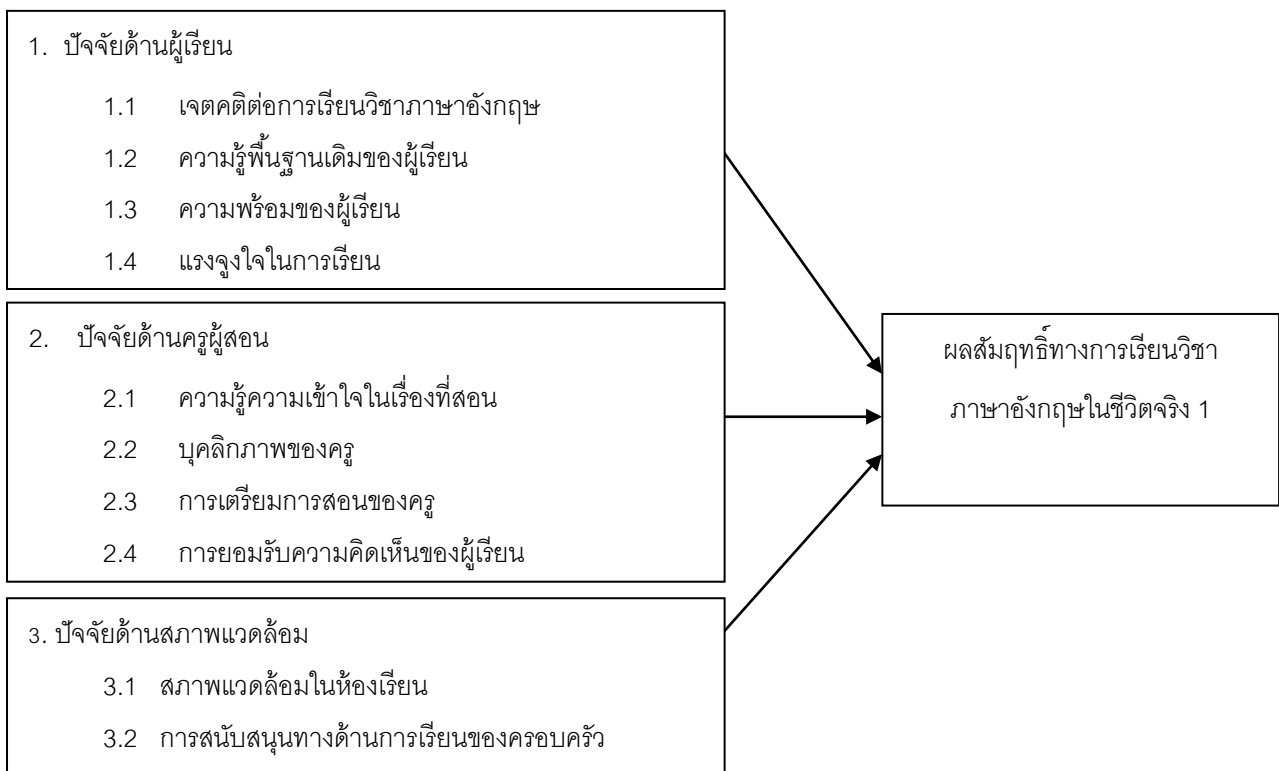
มีหน้าที่จัดการศึกษาให้ได้มาตรฐานตามจุดประสงค์ของ
หลักสูตร (Vocational Education Commission, 2013:1)

จากข้อมูลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษาหรือ V-NET ซึ่งเป็นการทดสอบเพื่อวัดความรู้และความคิดของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 3 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ชั้นปีที่ 2 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษา (V-NET) ประจำปีการศึกษา 2555-2556 ด้านทักษะภาษาและการสื่อสาร คะแนนเต็ม 100 มีค่าเฉลี่ยของปีการศึกษา 2555 ร้อยละ 27.25 และค่าเฉลี่ยของปีการศึกษา 2556 ร้อยละ 26.64 ซึ่งไม่ถึงร้อยละ 50 และมีแนวโน้มลดลงจากปีที่ผ่านมา (The National Institute of Educational Testing Service, 2015. online) นอกจากนี้ จากการศึกษาเบื้องต้นในระดับวิทยาลัย ซึ่งจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่าวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ในหมวดวิชาทักษะชีวิต มีเนื้อหามุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงทักษะต่างๆ ทางภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้เพิ่มเติมในวิชาภาษาอังกฤษระดับที่สูงขึ้น และให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการทำงานใน

ชีวิตจริงได้ในอนาคตปรากฏว่านักเรียนสอบได้ผลการเรียนในระดับ 0-2.0 ร้อยละ 60 และจาก 2.5-3.5 ร้อยละ 40 ส่วนใหญ่นักเรียนสอบได้ผลการเรียนระดับ 1.0 และไม่มีนักเรียนที่สอบได้ผลการเรียนระดับ 4.0 จากผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจและไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยนำผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรที่จะศึกษา เพื่อที่จะหาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางในการวางแผนพัฒนาการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนอาชีวศึกษาให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้นต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
2. ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ให้มีประสิทธิภาพ นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพและประสบความสำเร็จทางการเรียนภาษาอังกฤษจนสามารถนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพได้

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แล้ว จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่เปิดสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,409 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่เปิดสอนประเภทวิชาอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ชั้นของการสุ่ม (Strata) ใช้ขนาดของวิทยาลัยขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก เป็นชั้นของการสุ่ม ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน จำนวน 4 ปัจจัย คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน ความพร้อมของผู้เรียน และแรงจูงใจในการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน จำนวน 4 ปัจจัย คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน บุคลิกภาพของครู การเตรียมการสอนของครู และการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม จำนวน 2 ปัจจัย คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน และการสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
2. สร้างแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 โดยได้แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 จำนวน 1 ฉบับ ได้ข้อความจำนวน 74 ข้อ
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์และตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมทางภาษา โดยพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามที่ได้ยินยอมไว้ แล้วคัดเลือกข้อความที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of congruence) ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป
4. นำแบบสอบถามที่พัฒนาแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยคัดเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไปและนำไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบ สอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ 0.973
5. จัดพิมพ์แบบสอบถามที่พัฒนาแล้วและนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) แบบเพียร์สัน

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ทั้งปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) คำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 86.21 ศึกษาในสาขาช่างไฟฟ้ากำลัง มากที่สุดเป็นอันดับแรก (ร้อยละ 29.48) ช่างก่อสร้างเป็นอันดับที่สอง (ร้อยละ 21.29) และช่างอิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับที่สาม (ร้อยละ 19.87)

2. กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของความรู้พื้นฐานเดิมซึ่งวัดจากผลคะแนนของการสอบภาษาอังกฤษ O-NET เมื่อครั้งสอบตอนจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับ 21-40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 63.78 และรองลงมาคือคะแนนอยู่ในระดับ 41-100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 เท่ากับ 65.96 ± 9.20 คะแนน

3. ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนและตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ตัวแปรเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ตัวแปรบุคลิกภาพของครู และตัวแปรการเตรียมการสอนของครู มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

4. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัยส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิม (X_1) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 มากที่สุดซึ่งมีค่าเท่ากับ .530 ส่วนตัวแปรอื่นๆ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	Y
ความรู้พื้นฐานเดิม (X ₁)	1.000										
เจตคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ (X ₂)	-.018	1.000									
ความพร้อมของผู้เรียน (X ₃)	.084	.353**	1.000								
แรงจูงใจในการเรียน (X ₄)	.029	.599**	.614**	1.000							
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ สอน (X ₅)	.019	.505**	.617**	.656**	1.000						
บุคลิกภาพของครู (X ₆)	.008	.428**	.463**	.525**	.704**	1.000					
การเตรียมการสอนของครู (X ₇)	.038	.472**	.488**	.575**	.714**	.696**	1.000				
การยอมรับความคิดเห็นของ ผู้เรียน (X ₈)	.018	.454**	.443**	.508**	.718**	.733**	.712**	1.000			
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน (X ₉)	-.027	.431**	.514**	.604**	.659**	.652**	.685**	.675**	1.000		
การสนับสนุนทางด้านการ เรียนของครอบครัว (X ₁₀)	.001	.423**	.494**	.588**	.569**	.577**	.588**	.603**	.670**	1.000	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y)	.530**	-.034	.063	-.046	.002	.023	.029	.025	-.026	.010	1.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 พบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) คือ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X₃) ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X₇) ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X₈) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X₅) โดยมีค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .645 และกำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ที่มีการปรับแก้แล้ว (R^2_{adj}) มีค่าเท่ากับ .573 ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงได้ร้อยละ 57.30 ดังตารางที่ 2

ตาราง 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	4195.053	4	3076.555	56.488	.000
Residual	18394.267	307	61.111		
total	26359.538	311			

$R = .645 R^2 = .573 R^2_{adj} = .573$

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (ตาราง 3) พบว่าค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยส่งผลทั้งทางบวกและทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ .333 .273 และ .159 ตามลำดับ ในขณะที่ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8)

ตาราง 3 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยจากค่า Tolerance และ VIF

ตัวแปร	B	Std. Error	Beta	t	Sig.	Tolerance	VIF
(Constant)	45.875	4.405		10.414	.000		
ความพร้อมของผู้เรียน (X_3)	5.516	1.138	.273	4.847	.000	.905	1.105
การเตรียมการสอนของครู (X_7)	3.786	.815	.333	4.645	.000	.558	1.793
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8)	-4.877	1.034	-.383	-4.718	.000	.435	2.296
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5)	2.334	.891	.159	2.620	.000	.778	1.285

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา พบว่า มีทั้งปัจจัยด้านผู้เรียน และปัจจัยด้านครูผู้สอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้ อภิปรายผลได้ดังนี้

โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ -.383 โดยเมื่อพิจารณาค่า Tolerance และ VIF ของปัจจัยตัวแปรทั้ง 4 พบว่า ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .435 ถึง .905 ซึ่งมีค่ามากกว่าศูนย์ และไม่เข้าใกล้ศูนย์ แสดงว่าตัวแปรปัจจัยแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันน้อย และเมื่อพิจารณาค่า VIF มีค่าตั้งแต่ 1.105 ถึง 2.296 ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่าตัวแปรปัจจัยแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันน้อย ผลที่ได้จากค่า Tolerance และค่า VIF ให้ผลสอดคล้องกัน จึงสรุปได้ว่าตัวแปรที่ศึกษาไม่เกิดปัญหาความเป็นพหุสัมพันธ์ร่วม (Multicollinearity) ดังตารางที่ 3

ปัจจัยด้านผู้เรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 คือตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน โดยมีน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ .273 แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความพร้อมทางการเรียนภาษาอังกฤษ จะมีการวางแผนจัดตารางเวลา จัดเตรียมอุปกรณ์ แบ่งเวลาสำหรับการศึกษา

บทเรียนล่วงหน้า และบททวนบทเรียนก่อนการเรียน รวมไปถึงศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น ซึ่งการเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนของผู้เรียนนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Cronbach (Cronbach.1954 cited by Mali Juta. 1999: 70-71) ที่กล่าวว่า ความพร้อมของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่สำคัญ หากผู้เรียนได้เตรียมตัวให้พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ อุปกรณ์การเรียนและสิ่งแวดล้อมให้พร้อมก่อนการเรียน จะช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดี เมื่อการเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดี ผลสัมฤทธิ์ที่ตามมาก็จะดีตามไปด้วย SomboonSangaunyat (1991: 30) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ ไม่ว่าจะมีการถ่ายทอดความรู้ที่เพียงใด ถ้านักเรียนไม่มีความพร้อม ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ การเรียนรู้ก็จะไม่เกิดขึ้นในทางกลับกัน หากผู้เรียนมีความพร้อมทางการเรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สนใจและเอาใจใส่ก็จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลไปถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย

ปัจจัยด้านครูผู้สอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 คือ การเตรียมการสอนของครู ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน และการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน โดยมีน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ .333 .159 และ -.383 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การเตรียมการสอนที่ดีของครูจะส่งผลที่ดีต่อผลการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะ หากครูมีการเตรียมการเรียนการสอน เข้าสอนตรงเวลา จัดเตรียมสื่อการต่างๆ ที่เหมาะสมและดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน ครูผู้สอนมีการทบทวนเนื้อหาเดิมก่อนการสอน ยกตัวอย่างประกอบอธิบาย แนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและมีการสอบถามวัดความเข้าใจของผู้เรียนระหว่างเรียนอยู่เสมอ จะส่งผลให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องแนวคิดทฤษฎีของ Romine (Romine. 1974: 139-143 cited by Mingkwan Boonyanunta. 2003:35)

ที่ได้ทดลองจัดบรรยากาศเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ซึ่งพบว่า การเตรียมการสอนของครู ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน รวมทั้งการแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ส่วนการเรียนการสอนตามโมเดลของ Bronfenbrenner (Bronfenbrenner. 1977 cited by Tisana Khammani. 2002 : 16-22) พบว่า ผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการโดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน การเตรียมการสอนและกระบวนการสอน ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน Somboon Sangaunyat (1991:30) ได้สรุปว่าการเตรียม การสอน การจัดเตรียมและเลือกใช้สื่อของครู เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียนหรือการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นได้ เพราะการที่ครูมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จบการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอนจนสามารถอธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบอธิบาย ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้อย่างละเอียด สามารถอธิบายวิชาที่สอนและเชื่อมโยงไปสู่วิชาอื่น เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจได้เป็นอย่างดี ตลอดจนจนถึงสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน และมอบหมายงานให้นักเรียนได้ทบทวนอย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Romine (Romine. 1974:139-143 cited by Mingkwan Boonyanunta. 2003:35) ที่กล่าวว่า บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนด้านการเตรียมการสอนของครูที่มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสือหรือเอกสารอ้างอิงต่างๆ ให้นักเรียนได้ไปศึกษาเพิ่มเติม ช่วยส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นได้ เช่นเดียวกับโมเดลสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของ Bronfenbrenner (Bronfenbrenner. 1977 cited by Tisana Khammani.

2002: 16-22) ที่อธิบายถึงบริบททางการสอนและการศึกษาว่า ผู้สอนเป็นบริบททางการสอนที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ครูผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการ ความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอนก็เป็นหนึ่งในนั้น หากครูมีความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอนเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะสามารถถ่ายทอดออกไปได้ดี นักเรียนก็สามารถรับรู้ได้ดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะเพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ Somboon Sanganyat (1991:30) ได้กล่าวว่าการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นกระบวนการสื่อความหมายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งครูผู้สอน ในฐานะผู้ส่งสารเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดีจึงจะสามารถส่งสารไปถึงนักเรียนซึ่งเป็นผู้รับสาร ได้เป็นอย่างดีและส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ในขณะที่ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสวนใหญ่ มีอายุระหว่าง 15-18 ปี เป็นช่วงที่เป็นการพัฒนาการเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการอิสระ เสรีภาพ ไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์กติกาใดๆ ชอบคิดเอง ทำเอง มีความคิดเป็นของตนเอง มีปฏิกิริยาตอบโต้ผู้ใหญ่ที่บีบบังคับสูงการที่ครูคอยติดตามสอบถามคอยสอดส่องดูแล หรือกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นออกมามากเกินไป อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ว่าถูกบีบบังคับ ทำให้เกิดการต่อต้าน มีความรู้สึกไม่ชอบการเรียนรู้ ไม่อยากเรียน และไม่สนใจเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในที่สุด

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในระดับผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนโยบายทางการศึกษาในภาพรวม เช่น ผู้บริหารระดับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้บริหารวิทยาลัย ควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมและฝึกอบรมครู ให้เป็นครูที่เชี่ยวชาญในด้านการจัดการเรียนการสอน

ให้ครูมีการจัดเตรียมการสอนที่ดี และมีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ความสามารถอยู่เสมอ เมื่อครูเป็นครูที่มีคุณภาพและเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

2. สถานศึกษา ควรมีการเตรียมความพร้อมให้นักเรียนการการเรียนการสอน เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ การจัดหลักสูตรอบรมการเตรียมความพร้อมพื้นฐานสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนที่มีการเตรียมความพร้อมทางการเรียนมาอย่างดีจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

3. ครูผู้สอน ควรมีการเตรียมการสอนให้พร้อมอยู่เสมอ มีการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียน รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอน และศึกษาจิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึง เข้าใจในตัวผู้เรียน ช่วยให้ครูสามารถเลือกปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจการเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นในที่สุด

4. ครูแนะแนว หรืออาจารย์ที่ปรึกษาควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเล็งเห็นถึงความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตลอดจนดูแลเอาใจใส่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำในการเตรียมตัว การเตรียมความพร้อมในด้านการเรียนแก่นักเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัญหาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

2. ควรมีการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับรูปแบบการปฏิบัติหน้าที่ของครู ของนักเรียนที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

บรรณานุกรม

- Mali Juta. (1999). *Psychology of teaching*. Bangkok:Thipwisut.
- MingkwanaBoonyanunta. (2003). *Factors affecting on the English Speaking Skill of Upper Primary Students of Phraharuthainonthaburi School in AmphoePakret, ChangwatNonthaburi*. Master thesis, M.Ed.(Educational Psychology). Bangkok; Graduate School, Srinakharinwirot University
- RawiwanSrikramkrun. (1996). *Teaching of English*. Bangkok: Ramkhamhaeng University.
- Schwab, Klaus; &Sala-i-Martin, Xavier. (2014). "The Global Competitiveness Report 2012-2013". World Economic Forum.
- SomboonSangaunyat. (1991). *Teaching Technology*. Bangkok; Kansatsana Printing House.
- Thailand Productivity Institute. *Thailand Productivity and investment climate study Preliminary Report*, retrieve on 30th September 2015 from [http://www.ftpi.or.th/download/researchfile/report file/ReportPICS 2007.pdf](http://www.ftpi.or.th/download/researchfile/report%20file/ReportPICS%202007.pdf)
- The Federation of Thai Industries. (2015). *Road to AEC for Thai's SMEs*. Retrieve on 10th October 2016 from <http://www.thai-aec.com/41#ixzz40LERqCcP>
- The National Institute of Educational Testing Service (Public Organization). *Statistics based educational testing national level*. Vocational Education (V- NET) for academic year 2012-2013. Retrieve on 12th October 2015 from [http://www.onetresult.niets.or.th/VNET/AnnouncementWeb/Notice/ FrBasicStat.aspx](http://www.onetresult.niets.or.th/VNET/AnnouncementWeb/Notice/FrBasicStat.aspx)
- The Quality Learning Foundation.(2014) : *Labour Quality reflects the quality of education*. Retrieve on 12th October 2015 from <http://www.qlf.or.th/Home/Contents/927>
- _____. (2014). *Skills forthe Future: How to learning in the 21st Century?* Retrieve on 15th October 2015 from <http://www.qlf.or.th/Home/Contents/417>
- TisanaKhammani. (2002). *Teaching: knowledge for the learning process effective*. Edition 1. Bangkok: Chulalongkom University
- Vocational Education Commission. (2013). *Diploma BE 2013, Volume 1, type of industry*. Vocational Education Commission Ministry of Education.